

Nógrádi NOTESZ

Nógrádkövesd. Két helybeli asszonnyal beszélgettünk. Azt mondja az egyik:

— Írják ki már a Ludasba, hogy a mi falunkban még egy méter betonjárda sem épült.

— A, nem is baj az, — vélekedik a másik asszony, — a betonjárda úgyis nagyon nyúvi a cipőtalpat, cipész meg nincsen a faluban, a szomszédos községekbe kell hordani a talpalni valót. Inkább azt írják meg, hogy a kövesdi asszonyok nagyon megkedvelték a minit. Nem a szoknyát, hanem a mini-gázlelakatot. Nem kell már kilométereket kerékpározni, ha kifogy a gáz, itt helyben cserélhetjük a palackokat. Dicsérik is az esztétikát, aki kitalálta! Hát még ha azt is kitalálná, hogy egy mini-olajtelepet is kapjon a falunk. Mert most még úgy van, sajnos, hogy a fűtőolaj kétszer melegít meg bennünket: egyszer, amikor a kályhában ég, egyszer meg, amíg a távoli olajlerakatról hazacipeljük...

Balassagyarmat. A városban valaki azt tanácsolta nekünk, jóindulatúan:

— Az új lakótelepre ne menjenek ki, mert onnan mindjárt a vágóhídra viszik magukat...

Vállaltuk a veszélyt: kimentünk a Lenin nevet viselő lakótelepre. A jóslat bevált, a telep lakói, amikor megtudták, hogy kik vagyunk és honnan jöttünk, rögtön karon ragadtak bennünket, s vitték a vágóhíd irányába. Közben mérgesen mutogattak:

— Nézzek meg, milyen büdös, fekete füstfelhőt erget a vágóhíd kéménye. És a szél a sok kormot, füstöt mind a mi lakásainkba hordja. Az ablakainkat ki sem nyithatjuk miatta. Igazán felszerelhetnének már végre egy füstelszívó berendezést!

Szécsény. A népművészeti termékek készítése pár évvel ezelőtt még nem háziipari, hanem inkább háziipari tevékenység volt — mondja a Palóc Háziipari Szövetkezet elnöke. — Szombathelytől Debrecenig jártuk az országot, hogy vevőt kerítsünk a termékeinkre. Most viszont? Nem tudjuk az igényeket kielégíteni. Tizenkétezer palócbabát készítünk az idén, de kétszer ennyi is elkelve belőle. Ugyanígy vagyunk a szöttesekkel is. Divatba jött a népművészet. Főleg Pesten, na meg külföldön. Itt a környéken azonban kezd diavtját múlni. Az épülő új, nagy családházakba sehogysem akar „beférni” a régi szövöszék. A fiatal lányok mind kevesebb érdeklődést mutatnak anyáik, nagyanak nagyon szép, de valljuk be: elég nehéz, s fárasztó mestersege iránt. Népművészeink lassacskán kiöregednek, s egyre nagyobb művészet lesz az utánpótlásukról gondoskodni!

Salgótarján. Aki tavaly látta a várost (mint például mi is), az az idén már alig ismeri meg. Nem győzzük dicsérni a tarjániak előtt a városukat, hogy mennyire szépül, csinosodik, gyarapodik: Ők jogos büszkeséggel vágják zsebre a dícséretet, de rögtön hozzá teszik:

— Igen, igen... de az óvodákban kevés a hely...

— Meg a kollégiumokban is!

— Nagyon kellene egy új zeneiskola!

— És múzeum is, meg kiállítási csarnok...

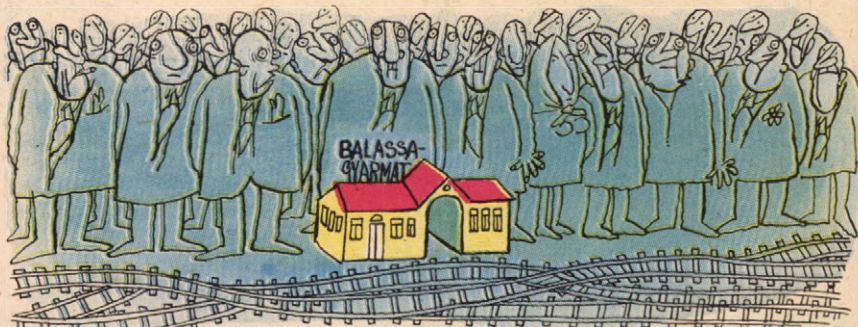
Hallottuk, hogy számveteli főiskola nyílik majd Tarjánban. Kell is, mert középiskolás fokon már nem lehet számba venni sem azt, hogy az elmúlt évtizedben mennyivel gazdagodott a város, sem azt, hogy még mennyi mindent szeretnének a tarjániak...

Radványi Barna

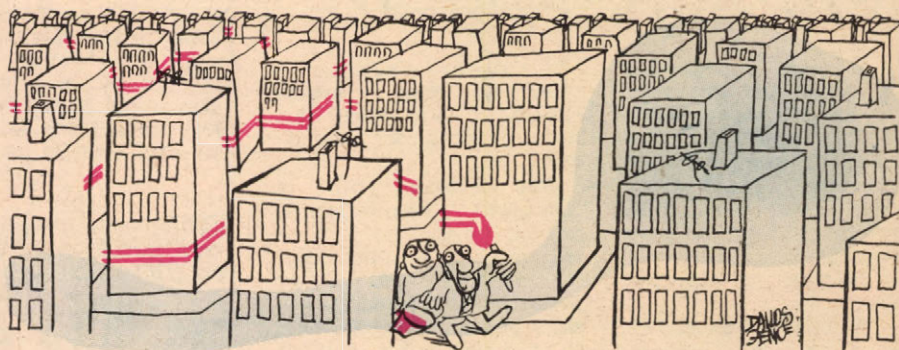
— Mióta rossz a közvilágítás, nagyon megsaporodott a munkánk!

DIVATOS PÁLYAUDVAR BALASSAGYARMATON

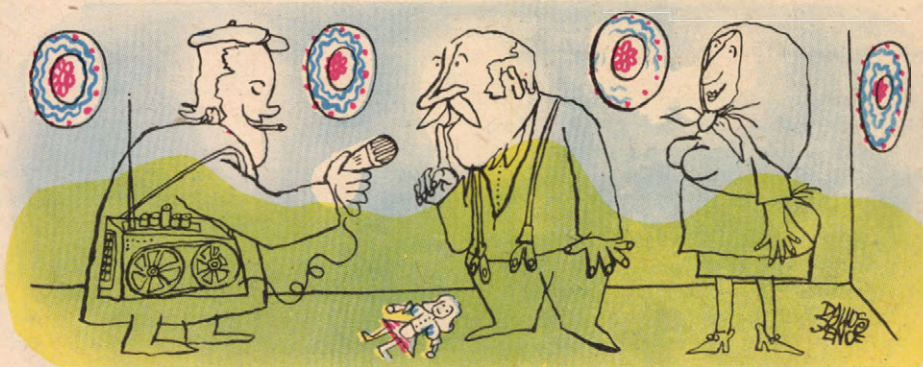
— Mini-váróterem — maxi-utaslétszám

ROHAMOSAN NÖVEKSZIK SALGÓTARJÁN

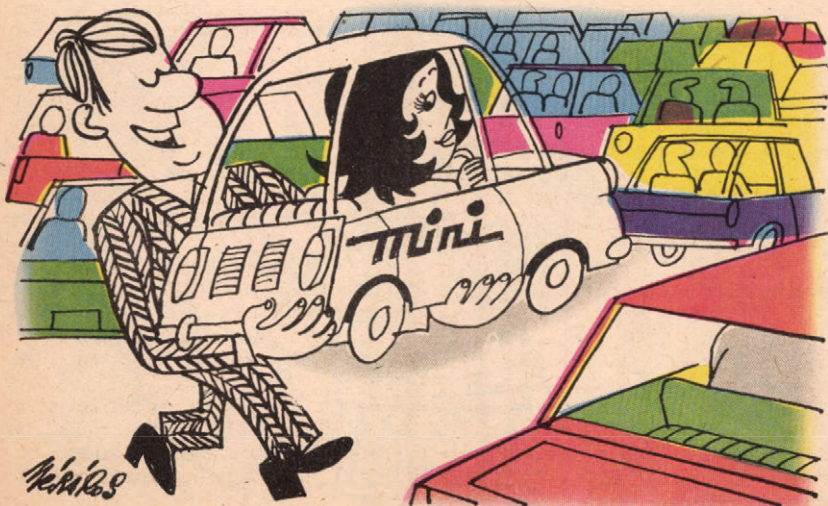
— Így talán sikerül majd este haza találnunk...

INTERJÚ EGY NÉPMŰVESSZEL SZÉCSÉNYBEN

— És hány palócbabát szokott havonta készíteni?
— Psszt... A feleségem féltékeny természetű... Dallos Jenő rajzai

LOVAGIAS UTAS

— Ha megengedi, kiviszem ebből a dugóból!

GYÓGYITHATÓ-E A KLEPTOMANIA?

A hamburgi Sternben olvastuk:

Hálálkodva búcsúzik a beteg orvostól:

— Drága doktor úr, szíval most már megszabadultam a kleptomániától! Sohasem fog már rávinni a lelki kényszer, hogy lopjak?...

— Így van. Nyugodtan hazamehet, emelt fővel nézhet az emberek szemébe. De ha mégis visszaesne, akkor hozzon nekem egy tranzistoros rádiót!

TALÁN IGY BETARTANÁK

